

den herboende og en flygtning med akut boligbehov bliver således en realitet.

De tidligere regler, hvor flygtninge kom først i boligkøen, skabte ofte vrede og frustration blandt herboende boligsøgende. Eksisterende regler har, kan man sige, diskrimineret. De har i hvert fald ikke været med til at skabe forståelse i befolkningen for flygtningenes problemer.

I høringssvaret anfører Dansk Flygtningehjælp, at man er enig i, at det er et samfundsmæssigt problem, hvis borgeren står uden tag over hovedet i længere tid, uanset om den pågældende er nyankommen flygtning eller dansk statsborger.

Det er præciseret, at det stadig er en vigtig kommunal opgave at boligplacere flygtninge. Og det fremgår helt klart af bemærkningerne til lovforslaget, at Udlændingestyrelsen fortsat har handlemulighed i forhold til boliganvisningen, hvis en kommunalbestyrelse ikke i tilstrækkelig omfang udnytter sine muligheder for at anvise bolig til flygtninge. Blot falder 3-måneders-fristen for kommunerne bort.

Der vil løbende ske en tilpasning af reglerne, således at civilsamfundet fremover gøres til en del af integrationen, f.eks. skal et højskoleophold lettere kunne indgå i introduktionsprogrammet. Et højskoleophold skal kunne påbegyndes i fasen mellem en udflytning fra asylcentret og inden fast ophold i den tilviserede kommune netop for at fremme introduktionsprogrammet for den enkelte flygtning, der har opnået asyl, således at den individuelle kontrakt mellem den pågældende og kommunalbestyrelsen kan påbegyndes uden unødvendig ventetid. Det skal siges, at kommunen kan yde støtte til egenbetalingen efter en konkret vurdering.

På samme måde skabes der mulighed for, at den individuelle kontrakt mellem flygtninge og kommune kan indgås, før kommunalbestyrelsen i pågældende kommune har overtaget ansvaret for introduktionsprogrammet.

Yderligere giver lovforslaget mulighed for en effektiv opkvalificering af højt uddannede flygtninge med et 3 måneders intensivt kursus, således at en tilknytning til det danske arbejdsmarked vil kunne etableres hurtigst muligt. Denne mulighed er målrettet en forholdsvis ressourcestærk og arbejdsparat mindre gruppe. Men det gælder jo også om at få de veluddannede hurtigt videre, så vi kan bruge en større del af ressourcerne på den mere krævende gruppe med et større behov. Kommunernes Landsforening anfører, at der allerede er gennemført enkelte af så-

danne forløb, og at de gode erfaringer hermed bør styrkes og videreudvikles.

KL 13.05

Dernæst giver lovforslaget mulighed for etablering af kommunalt samarbejde, således at det overordnede ansvar for flygtninges integration forbliver i den kommune, hvor bopælen er. Men selve opgaveløsningen kan ligge i en anden kommune, i en bemyndiget kommune. Det skulle give kommunerne en større frihedsgrad og en større fleksibilitet i forhold til opgaveløsningen med integrationen.

Lovforslaget indeholder også en bestemmelse om, at det fremover er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om, hvorvidt en udlænding er omfattet af integrationsloven eller ej. KL er tilfreds med ændringen, idet det fører til en administrativ forenkling og en øget retssikkerhed for den enkelte. Kommunen slipper også for at bøvle med de lidt vanskelige sager.

Der er sket en ændring i den persongruppe, der er integrationsberettiget. Ægtefæller til udlændinge, der opholder sig i her en tidsbegrænset periode, skal alene kunne modtage danskundervisning, og det er efter en anden lovgivning.

Lovforslaget gør op med sprogskolernes monopol. Resultatet af sprogskolernes undervisning har været endog meget svingende. Eleverne kommer også med vidt forskellige forudsætninger. Der er de veluddannede, og der er dem uden basale læsefærdigheder. Og for at løse så bred en opgave, skal monopolet brydes. Vi har nogle gode eksempler på, at det er lykkedes.

Allersidst vil jeg sige, at det er resultatet, der tæller, det er ikke metoderne, og lovforslaget vil blive fulgt op af andre forslag i forhold til en målrettet integration af flygtninge og indvandrere.

Jeg anbefaler lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, at fru Marianne Pedersen, Venstres ordfører, slap lidt let hen over nogle af de problemer, der er i det her lovforslag.

Det er jo rigtigt, at en af ideerne er, at man ophæver 3-måneders-forpligtelsen og erstatter den med et »snarest muligt«, men hvornår er snarest muligt?

Man kan også formulere spørgsmålet på en anden måde. Fru Marianne Pedersen satte nyttilkomne flygtninge over for herboende. Så vil jeg spørge: Hvor lang tid er man nyttilkommen, og hvornår bliver man herboende? Snakker vi om